

EMPAATIA JÕUD

"Seistes silmitsi rassismi ja suundumusega, et inimeste vihkamist õhutavate tegude arv kasvab ja on muutunud normaalsuseks, kutsub UNESCO kodanikke üles sellele reageerima ning jagama teistega solidaarsuse, empaatia ja altruismi väärtusi."

Irina Bokova, UNESCO peadirektor*

* UNESCO peadirektori Irina Bokova sõnum rahvusvahelise rassilise diskrimineerimise kaotamise päeva puhul 21. märtsil 2017

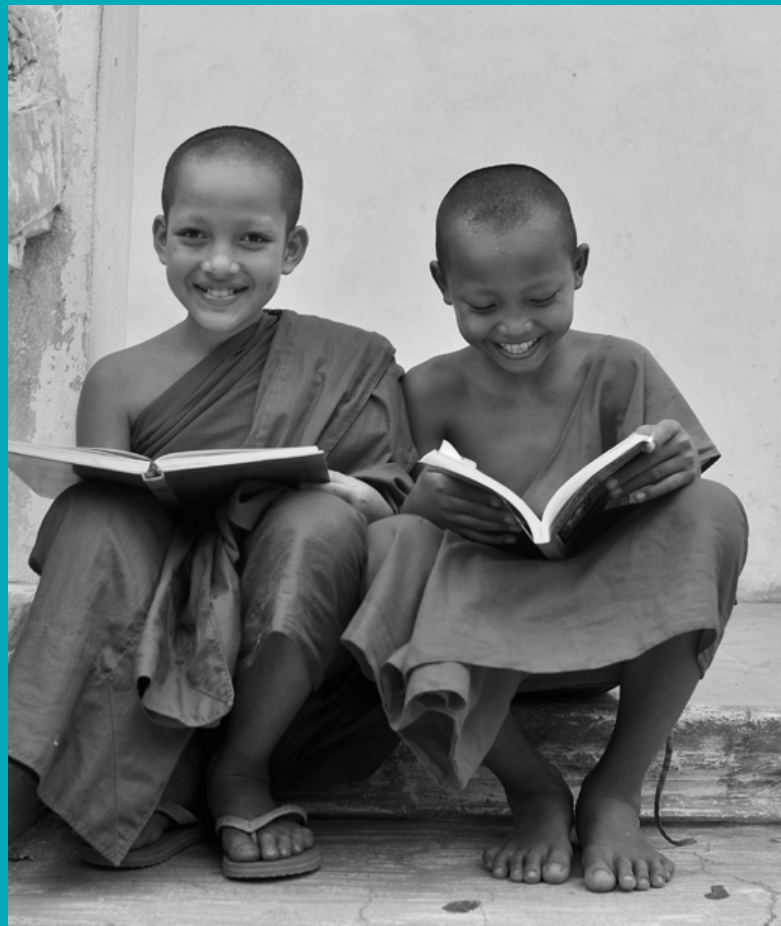
'Original version © UNESCO.

The present work is not an official UNESCO publication and shall not be considered as such. Eesti Noorsootöötajate Kogu translated the publication with permission from UNESCO'.

See fotoraamat on austusavaldus empaatiale ja solidaarsusele, mida tunnevad ning väljendavad noored. Selle fotod ja lood on valitud välja tööde hulgast, mis saadeti üleilmsele noortekonkursile "Kui ma oleksin ...", mille korraldas UNESCO 2017. aasta esimeses pooles sotsiaalmeedias araabia, inglise, prantsuse ja hispaania keeles. UNESCO-le laekus 117 riigist 837 tööd, mis hõlmasid erinevaid küsimusi ja kogemusi. Kuigi teemad, mida nende kaunite fotode kaudu käsitletakse, on tõsised, ilmneb noorte fotograafide avaldustes lootusetunne. Nad näitavad nii osavõtlikkust raskete olukordade lahendamise suhtes kui ka otsustavust aidata inimestel oma õigusi ja väärikust taastada ning kaitsta.

Rahu ja dialoog algavad siis, kui inimesed hindavad seda, et meie hoiakud, väärtused ja uskumused on väga erinevad. Empaatiat ei ole võimalik paremat maailma luua. Empaatiat ei tähenda ainult seda, et teiste meeleheidet jälgitakse passiivselt, vaid ka seda, et olukordadele reageeritakse suurema kaasatunde, sallivuse ja kaasamisega. Loodame, et see liigutav kogumik näitab noorte naiste ja meeste võimet ja soovi luua maailm, mis on õiglasem, kaasavam ja rahumeelsem, kasutades selleks empaatia jõudu ning luues selle kaudu vastupidavat rahumeelset kultuur.

Nada Al-Nashif
peadirektori asetäitja
sotsiaal- ja humanitaarteaduste alal

Tutvustus

Tere tulemast tutvuma meie fotonäitusega. See on inspireeritud fitoraamatust "The Power of Empathy" ("Empaatia jõud"), mis koostati UNESCO 2017. aasta üleilmse noortekonkursi "Kui ma oleksin ..." tööde põhjal. Kuna meie projekt keskendub sarnaselt konkursiga lootusele ja vastupidavusele, oleme otsustanud konkursitööd uuel kujul päevavalgele tuua.

Hoolimata sellest, et fotode kaudu käsitletakse sügavaid probleeme, näitavad need ka fotograafide suurt tundlikkust ja pühendumust aidata taastada ning kaitsta kõigi õigusi ja inimväärikust.

Meie Erasmus+ KA2 projekti "Peace Education in Times of Crises" ("Rahuharidus kriiside keskel") eesmärk on tutvustada noorsootöötajatele ja pedagoogidele väärtuslikke rahuhariduse meetodeid, eriti keerulistel aegadel.

Projektis uurime rahuhariduse meetodeid ja praktikaid, mida saab rakendada nii Ukraina noortega töötamisel kui ka laiemas kontekstis. Leiame, et heade praktikate ja meetodikate jagamine ning rahuharidusele pühendatud rahvusvahelise võrgustiku tugevdamine on kriitilise tähtsusega.

Projekti partnerid on koos töötades loonud veebipõhise rahuhariduse kursuse ja materjalid, mida sobib kasutada nii formaalses kui ka mitteformaalses õppes.

Tutvuge meie fotonäitusega ja püüdke leida sellest midagi, mis teid kõnetab – nii aitate meil luua jätkusuutliku rahumeelse kultuuri, milles empaatia muudab maailma.

Roula Abdelhay
noorsootöötaja ja projektis osaleja

Kaasrahastanud
Euroopa Liit

erasmus+ ja
euroopa solidaarsus-
korpuse agentuur

Erasmus+

enk.ee | Eesti Noorsoo-
töötajate Kogu

Projekt on rahastatud Euroopa Liidu poolt Erasmus+ programmist. Avaldatud seisukohad ja arvamused on ainult autori(te) omad ega pruugi kajastada Euroopa Liidu või Euroopa Hariduse ja Kultuuri Rakendusameti (EACEA) seisukohti ja arvamusi. Euroopa Liit ega EACEA nende eest ei vastuta.

“LÄBI DŽUNGLI”

“CROSSING THROUGH THE JUNGLE” / “À TRAVERS LA JUNGLE” / “عبور الغابة”

Nähes seda poissi kõndimas mööda rada, mis läbib kogu fotot ja kaob Colombia džunglisse, mõtlesin sellele, kuidas ta elab maailmas, millel puudub igasugune kokkupuude tehnoloogia ja üleilmastumisega, mis meie jaoks on nii tavalised. Tal on elus teistsugused prioriteedid ja eesmärgid ning erinevad võitlused ja probleemid. Valisin selle foto seepärast, et see pani mind mõtisklema, kui erinev oli minu lapsepõlv võrreldes selle poisi omaga. Me peame rohkem mõtlema sellele, mis tunne on olla selliste inimeste kingades, kelle eluolu erineb kardinaalselt meie omast. Ainult siis saame hakata looma tingimusi, mis on vajalikud kõikide eest hoolitsemiseks, olenemata nahavärvist, vanusest, kultuurist või religioonist.

Fotograaf: Alejandro Gómez Briceño, 23-aastane iseõppinud fotograaf Colombiast. Alates 2009. aastast on ta töötanud mitme ettevõtte, haridusasutuse ja pildipangaplatvormi jaoks üle maailma.

“ERAKORDSE NAERATUSEGA POISS”

“THE BOY WITH THE EXTRAORDINARY SMILE” / “UN GARÇON AU SOURIRE EXTRAORDINAIRE” / “الصبي ذو الابتسامة الساحرة”

Sambiat külastades kohtasin ühte poissi, kes köitis mu tähelepanu. Tal oli ilus naeratus ja silmad, mis ütlesid rohkem kui sõnad. Läksin tema juurde ja pärisin tema elu kohta. Ta ütles mulle, et laps, keda ta kandis, on tema õde ja et ta tahab kooli minna. Ma ise sündisin 1992. aastal Sambias Lusaka lähedal asuvas väikeses külas. Elasin koos isa, tema naise ja kahe poolõe-vennaga. Kui mu isa sai aru, et ta ei suuda oma kolme last toita ega nende eest hoolitseda, saadeti mind lastekodusse. Jäin sinna viieks aastaks, kuni mu Rootsist pärit ema mind lapsendas ja ma Norrasse kolisin. Seda fotot jäädvustades sain aru, milline oleks võinud olla minu elu. Tundsin tänutunnet võimaluste eest, mis mul on olnud.

Fotograaf: 25-aastane Hellen Griberg, kes sündis Sambias, lapsendati ja kasvas üles Norras, on üleilmse hariduse eestkõneleja ja hariduskomisjoni noorteüksuse liige. Ta on oma töö kaudu aktiivselt võidelnud laste õiguse eest saada haridust.

“NEED HAUAD, MIS MEID ELUS HOIAVAD”

“THESE TOMBS THAT KEEP US ALIVE” / “CES TOMBES QUI NOUS FONT VIVRE” / “هذه القبور التي تبقينا على قيد الحياة”

Fotol olevad Afganistani lapsed tirivad mäe tippu vett, et pesta haudu, mida külastavad surnute lähedased. Kalmistul sunnivad neid töötama nende endi pered. Nad tulevad surnuaeda enne ja pärast kooli ning töötavad ka külma ilmaga, et teenida oma hariduse jaoks piisavalt raha. Kui ma küsisin neilt, kas neile meeldib nende töö, vastasid nad: “Jah, see võimaldab meil koolis käia.” Nende laste alandlikkus, hoolimata kogetud raskustest, pani mind mõistma, et me ei tohi unustada lapsi, kes kannatavad sõja tõttu mitte ainult Afganistanis, vaid kogu maailmas.

Fotograaf: Vesal Sulaiman, 27-aastane, pärit Afganistanist ja omandab praegu Saksamaa Erlangen-Nürnbergi Friedrich-Alexanderi ülikoolis arvutiteaduse doktorikraadi. Ta teeb Afganistanis koostööd mitme riikliku ja rahvusvahelise organisatsiooniga, nagu UNDP, IRD ning USAID.

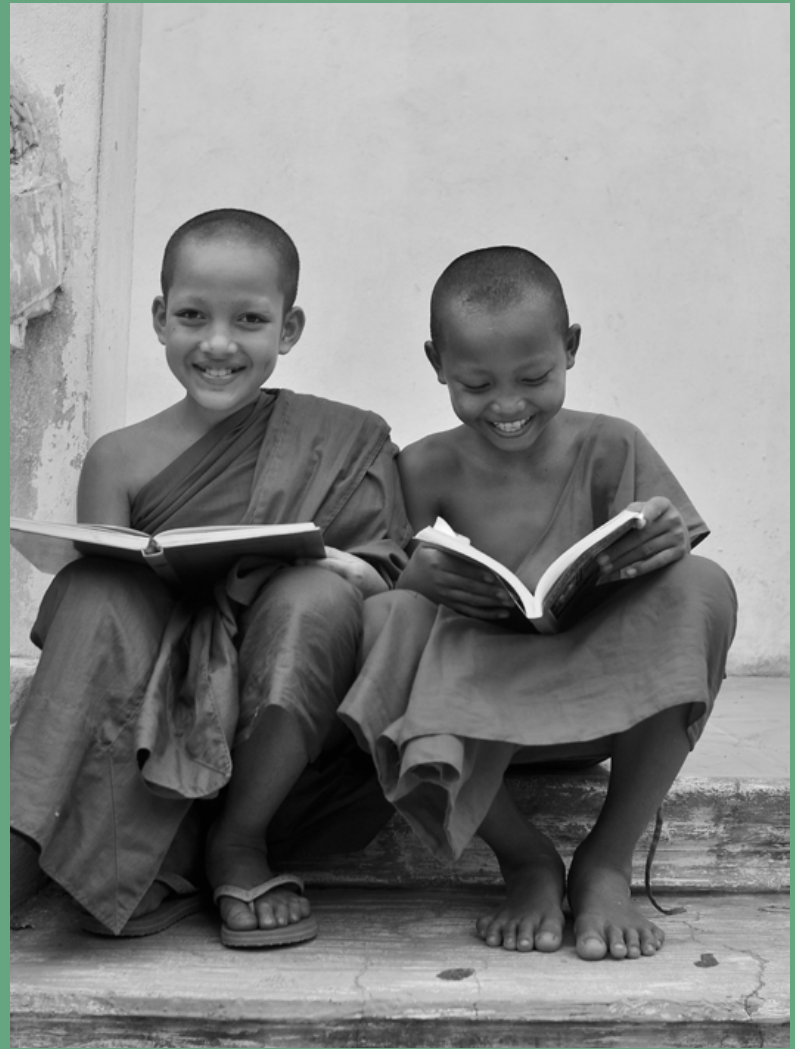

“MÜNDID KAARIKUS”

“COINS IN A CHARIOT” / “LES PIÈCES DU CHAR” / “قطع نقدية في العربة”

Hindude religioonis peetakse kaarikuid pühaks. Need on jumalate sõidukid. Nagu paljudel Nepali festivalidel, on ka siinsel pildil üks keerukatest kaarikutest, mida inimesed Nepalis Kathmandu orus ringi veavad. Festivali ajal liiguvad inimesed kaariku ümber, visates sinna jumalatele ohvrianniks münte. Festivali lõppedes tulevad tänavalapsed münte koguma. Iga kord, kui ma sellisel üritusel osalen, mõtlen ma neile lastele. Keegi ei pane tähele ega sega neid, kui nad kaariku tippu ronivad. See ei huvita kedagi. Mõnikord soovin, et nad saaksid müntide kogumise asemel koolis käia. Haridus rikastaks neid ja muudaks nende elu palju lihtsamaks.

Fotograaf: Baburam Raut, 25-aastane, töötanud alates 2011. aastast Nepalisis vabakutselise foto- ja videograafina. Ta õpib Katmandus Kantipuri filmiakadeemias filmindust. Baburam osales ka 2017. aastal Tai rahvusvahelisel filmifestivalil ja võitis silmapaistva esitluse eest Tai auhinna.

“NAERATUSED TÄNU HARIDUSELE”

“SMILES THROUGH EDUCATION” / “RETROUVER LE SOURIRE GRÂCE À L'ÉDUCATION” / “ابتسامات يرسمها التعليم”

See foto on tehtud Kambodžas vanas kloostris, mis asub Kampong Chhnangi provintsi lähedal. Elasin seal ühe nädala, kogedes sel ajal midagi, mis erines täielikult minu tavalisest elust. Seal ei ole elektrit, puhast vett ega kaubanduskeskuseid. Elasin kloostris koos noorte munkadega ning hakkasin nende teekonda ja elueesmärki paremini mõistma. Paljud noored mungad tulid kloostri vaestest peredest, mõistes, et see ei ole ainult koht, kus praktiseerida Buddha õpetusi, vaid ka varjupaik, kus pakutakse haridust ja turvalisust neile, kellel ei ole kumbagi. Selle kogemuse kaudu hakkasin imetlema lapsi, kes hoolimata perekondade survest leiavad ikkagi võimaluse haridust omandada.

Fotograaf: Suntharak Sothy, 23-aastane, pärit Kambodžast ning elab praegu Hiinas, kus ta õpib Shanghai rahvusvahelises äri- ja majandusülikoolis.

$$\mathbf{v} \cdot \nabla \mathbf{v} = \frac{1}{2} \nabla (\mathbf{v} \cdot \mathbf{v}) - \mathbf{v} \times (\nabla \times \mathbf{v})$$

$$\mathbf{v} \cdot \nabla \mathbf{v} = \sum_j v_j \vec{e}_j \left[\sum_i \frac{\partial}{\partial x_i} \delta_{ij} \sum_k v_k \vec{e}_k \right]$$

$$= \sum_{j,k} v_j \delta_{jk} \frac{\partial}{\partial x_j} v_k \vec{e}_k$$

“IGAÜHEL ON VÕIMALUS”

“EVERYONE HAS A CHANCE” / “TOUT LE MONDE A SA CHANCE” / “كل فرد لديه فرصته”

See on foto minu sõbrast Raymundost, kes on Mehhikos matemaatikaõpetaja. Raymundo on endine narkomaan, kes aitab nüüd lastel narkosõltuvusega toime tulla. Raymundo ei saanud keskkooli lõpetada. Sellel pildil palusin tal end minu olukorda panna. Ma olen keemiainsener ning tahtsin jagada Raymundoga oma teadmisi ja matemaatiliste protsesside tundmise tunnet. Pildistamise ajal ütles ta mulle: “Ma tunnen end sama õnnelikuna, nagu ma olin lapsena põhikoolis. Tahaksin jälle laps olla, uskuda endasse ja kooli lõpetada.” Tegin selle foto, et näidata, kuidas meil on võimalus omandada ükskõik milline amet. Tahtsin jagada seda, et meis on rohkem, kui esmapilgul võiks arvata. Kui me tahame üksteist mõista, peame kuulama, rääkima ja looma omavahel sidemed. Sotsiaalse kaasatuse kaudu saame saavutada rahu; peaksime oma teadmisi jagama kõigi inimestega, kes meie kõrval elavad.

Fotograaf: Sánchez Irazú, 29-aastane keemiainsener, kes elab Guanajuatos Mehhikos. Ta täidab Guanajuato rahvusvahelisel filmifestivalil vabatahtlikuna Spotlighti riigikoordinaatori rolli.

“ELU MUSTER”

“PATTERN OF LIFE” / “MODE DE VIE” / “من أنماط الحياة”

Sellel fotol on kujutatud Nigeeria noore külatüdruku elu, kelle võimalused on oma kodukoha tõttu piiratud – ta saab maailmaga tutvuda ja seda tundma õppida ainult tänu lugemisele. Olles ise maal üles kasvanud, tean, mis tunne on elada nende keskel, kes ei sea haridust esikohale ja kes arvavad, et see on ainult ajaraiskamine. Seal, kust mina pärit olen, õpetatakse naistele, et nende roll on olla naine ja ema, ning meestele, et nad peavad olema perekonna elatajad, töötades kalurite või põllumeestena. Kui see noor tüdruk talus töötades loeb, seab ta kahtluse alla eeldused, mis teistel tema suhtes on. Usun, et sellega vabastab ta ennast ja kaudselt ka teisi.

Fotograaf: Ismail Folaranmi Odetola, 21-aastane Nigeeria loovettevõtja, kellel on teadmised eri kunstivaldkondades, nagu filmindus, trükikunst, disain, reklaam, kirjutamine, raadiosaadete tootmine ja digifotograafia.

“VÕIMALDADES ELU, MIDA TA ISE EI SAANUD ELADA”

“PROVIDING FOR THE LIFE SHE COULDN'T LEAD” / “OFFRIR LA VIE QU'ELLE N'A PAS PU AVOIR” / “توفير سبل الحياة التي لم تُتح لها”

Sellel fotol on noor ema, kes on pärit Nepalist. Ta töötab ühes Maldiivide peres lapsehoidjana. Tema enda laps, kes oli ta lahkumise ajal vaid üheaastane, on endiselt kodus Nepalis ja ema teenib ainult nii palju raha, et naasta koju iga kahe aasta tagant. Ta lahkus selleks, et oma lapse eest hoolitseda ja saata tagasi raha, millega maksta hariduse eest, mida ta ise kahjuks ei saanud. Ta ütles mulle, et lapse juurest lahkumine oli ta elu kõige raskem otsus, kuid tema kindel soov luua oma lapsele paremad võimalused andis talle selle uskumatu ohvri toomiseks jõudu. See pani mind mõtlema, kui sitked ja sihikindlad on töötavad emad kogu maailmas.

Fotograaf: Afeef Azifa, 21-aastane, pärineb Maldiividelt. Tal on ärijuhtimise bakalaureusekraad Malaisia avatud ülikoolist ja ta töötab Maldiivide UNDP rahvusvahelise ametnikuna.

“MA OLEN ELLUJÄÄJA”

“I AM A SURVIVOR” / “JE SUIS UN SURVIVANT” / “أنا أحد الناجين”

Fotol olev mees, kellega ma kohtusin juhuslikult Jaapanis Hiroshima rahumemoriaali pargis, on elanud üle aatomipommirünnaku. Iga kord, kui ta parki tuleb, võtab ta kaasa puust linnumajakese, mille ta pargi seljatoe külge riputab. Pargis paikneva Aatomipommi kupliga silmitsi seistes toidab ta õhtuti varblasi. Jaapanis peetakse aatomipommirünnaku üle elanudid väga eriliseks. Neid on vähe ning nad on elavad tunnistused sõjast ja sellega seotud mälestustest. Tema hääl oli empaatiline ja ma ei näinud tema silmis ei viha ega kahetsust. Ma arvan, et linde toites leiab ta hingerahu. Kui ma oleksin tema asemel, siis kas ma suudaksin rääkida nii rahulikult? Ta pani mind mõistma, et vihkamine ei vaibu mitte vihates, vaid armastades.

Fotograaf: Sandunika Hasangani Kathri Achchige, 27-aastane, on pärit Sri Lankalt ja elab praegu Jaapanis. Tal on magistrikraad rahvusvahelise koostöö uuringute valdkonnas Tokyo välisuuringute ülikoolist ja ta jätkab sealsamas oma doktoriõpinguid. Ta on ka avaldatud töödega loovkirjanik ja kolumnist.

“VANADUSE TARKUS”

“THE WISDOM OF OLD AGE” / “LA SAGESSE DU GRAND ÂGE” / “حكمة الشيخوخة”

Fotol oleva mehe nimi on Don Manuel ja ta elab ühes Ecuadori väikelinnas. Raha teenimiseks punub ta käsitsi õlgkübaraid kodus, kus ta elab üksi. Vanematel inimestel on tohutu elukogemus ning igaühel on oma ainulaadne lugu armastusest, reisimisest, õnnest ja kurbusest. Iga kord, kui ma räägin vanemate inimestega enda ümber, õpin midagi uut, mis muudab mu eluviisi. See paneb mind mõistma, et me peame eakaid inimesi austama ja väärtustama ning nende tunnetest paremini aru saama. Üksindus võib vanuse kasvades suureks probleemiks muutuda ja meil kõigil on kohustus pühendada aega inimestele, kes võivad meile nii palju vastu anda.

Fotograaf: Camilla Patricia Larrea Villalva, 26-aastane, sündinud Ecuadoris Guayaquilis, lõpetas hiljuti multimeedia tootmise kraadiõpingud. Ta on dokumentaalfoto- ja videograaf.

“MA SUUDAN MUUTA MAAILMA”

“I CAN CHANGE THE WORLD” / “JE PEUX CHANGER LE MONDE” / “استطيع ان اغير العالم”

Pildil olev tüdruk elab riigisisest ümberasustatud isikute laagris, kus tal ei ole juurdepääsu kvaliteetsetele teenustele, haridusele ega tervishoiule. Nagu paljude teiste tüdrukute puhul minu kodumaal Afganistanis, ei usu ka tema kohta keegi, et ta saab olla edukas. Keegi ei arva, et temaski võib peituda tohutu jõud. Olles üles kasvanud tüdrukuna Afganistanis, tean, mida tähendab diskrimineerimine, vaesus, ebaõiglus ja lootusetus. Kuid hoolimata kõigist raskustest, mida tüdruk pildil minuga jagab, usun ma, et kõik tüdrukud ja naised on tugevad ning suudavad ületada mis tahes raskused, millega nad kokku puutuvad.

Fotograaf: Moravej Atefa, 25-aastane, elab praegu Kabulis Afganistanis. Ta on töötanud vabatahtlikuna ÜRO elukeskkonna programmis.

“KUI MA OLEKSIN RALIA”

“IF I WERE RALIA” / “SI J’ÉTAIS RALIA” / “ماذا لو كنت راليا”

Pildil olev naine Ralia kaotas Nigeerias oma perekonna ühe äärmusrühmituse rünnaku tagajärjel. Seetõttu oli ta sunnitud kolima uude kogukonda, mis asub riigi teises osas. Naise uus kogukond peab temasuguseid inimesi nuhtluseks. Ta on üksildane ja soovib, et keegi kusagil mõistaks, et ta ise ei ole seda olukorda tekitanud. Kui ma kujutasin ette seda psühholoogilist ja emotsionaalset traumat, millega Ralia on silmitsi seisnud, taipasin, et inimesed ei saa alati oma keskkonda valida. Me peame austama ja toetama neid, kes on endi süüta keerulistesse olukordadesse sattunud.

Fotograaf: Stéphanie Omachonu, 21-aastane, õpib praegu Nigeerias Minna tehnikaülikoolis küberturvalisusteaduse erialal. Ta on ka oma kodumaa meediaettevõttes Apex Concept loovkirjutaja.

“SAMA KOHT, TEINE REAALSUS”

“SAME PLACE DIFFERENT REALITIES” / “MÊME LIEU, RÉALITÉS DIFFÉRENTES” / “مكان واحد ووقائع مختلفة”

Minu fotol on kolm olulist elementi, millest igaühel on erinev tähendus: kaamerasse vaatav muslimist naine, lamamistoolidel istuv paar ja asukoht – Montevideo, Uruguay. Foto põhielement on moslemist naine, kes kannab oma hidžaabi tõsise, kuid uhke suhtumisega ja tahtega vaadata otsa kõikidele raskustele, millega ta silmitsi seisab. Tema silmapaistev välimus on oluline joon, sest see näitab selle naise tugevust, vastupidavust ja tulevikulootust. Need kolm inimest on ühes ja samas kohas, kuid neil on eri vaatenurgad, nad näevad täiesti erinevaid maastikke; võimalus üksteist tundma õppida ja sellest midagi head ammutada sõltub sellest, kas nad võtavad initsiatiivi ja julgevad astuda esimese sammu.

Fotograaf: Melina Nuñez, 24-aastane, on lõpetanud visuaalse ja plastilise kunsti eriala Montevideo riiklikus kunstiinstituudis Uruguays. Ta panustab vabatahtlikuna arvukates noortekeskustes ning korraldab teismeliste kunstitöötube Uruguays ja Prantsusmaal.